

Amtmanden. Flertallet (de øvrige Medlemmer af Udvalget) anser det derimod for at være begrundet i Sagens Natur, at Staten lige saa lidt paa de private som paa dens egne Forstrande kan opgibe sin Ret og Pligt til at paase, at Strandfogderne ere egnede til at udføre det Hverv, som paalægges dem, ikke mindst i de søfarendes Interesse.

Hvad § 4 angaar, har der hos enkelte Medlemmer af Udvalget været nogen Stemning for som sidste Stykke at indsætte en Bestemmelse om, at Vistand til Bjærgning ikke kan fordres paa Søn- og Helligdage, naar der ikke er Fare for Menneskeliv eller i øvrigt forbundet Misligheder med en Udsettelse af Bjærgningen. Tanken om en saadan Bestemmelse fremkaldtes ved Andragender fra en stor Mængde Kystbeboere i Nyl-land, der upaatvivlelig ere fremgaaede af en religiøs Jølelse, der vel kunde synes at fortjene Sympati. Flertallet har dog ikke anset det for rigtigt at indsætte en saadan Bestemmelse i Loven. Det er overhovedet meget vanskeligt med Sikkerhed at afgøre, om ikke en tilshneladende lidet farlig Udsettelse med en Bjærgning dog kan blive skæbnsvanger paa Grund af Forandring i Vejret eller deslige. Men særligt maatte Flertallet gøre gældende, at Andragenderne vistnok bero paa en Misforstaaelse, idet der efter Lovforslaget jo ikke længere bliver Spørgsmaal om nogen Tvang til at bjærge for Folk i Almindelighed, undtagen hvor der er Fare for Menneskeliv, og det er en frivillig Sag, om nogen vil indtræde som Medlem af Bjærgelav.

Da disse Betragtninger under Udvalgets Forhandlinger med Justitsministeren tiltraadtes af denne, der bestemt udtalte sig imod det fra Mindretallets Side paatænkte Forslag i den antydede Retning, har Mindretallet ment ikke at burde stille noget saadant. — Derimod foreslaar det samme Mindretal, der stiller Vædringsforslaget under Nr. 2 til § 1, i § 4, 2det Stykke, at lade det sidste Punktum udgaa og i Stedet derfor at indsætte Vædringsforslaget under Nr. 9,

i hvilken Henseende der henvises til nedenstaaende Udtalelse.

Medens Udvalgets Medlemmer i øvrigt have forenet sig om en stor Del Vædringer, maa et Flertal beklage, at en lignende Enighed ikke har kunnet opnaas om Vædringsforslaget under Nr. 1 til § 1, som gaar ud paa at give de paagældende kommunale Raad Indstillingsret ved Besættelsen af Strandfogedposterne. Flertallet er af den Mening, at saavel den siddbrudne Mands Tarv som det offentliges Interesse kræver, at Strandfogedposterne kun besættes med kraftige og paalidelige Mænd, som nyde sine Medborgeres ubelte Agtelse og Tillid, og at det derfor vil være særlig heldigt at give de kommunale Raad den foreslaaede Indstillingsret, eftersom baade Amtmand og Politimester meget ofte ville savne det nødvendige personlige Kendskab, som kræves for overalt at finde de rette Mænd og træffe de heldigste Valg.

Vædringsforslagene Nr. 2 og 9 angaa Forholdene paa den private Aberg Forstrand, om hvilke Forhold, deres Oprindelse og Historie Forslagsstillerne (Vertelsen [Hjørings N. 5te B.], S. C. Christensen og Jungersen) her til Begrundelse af deres stillede Vædringsforslag skulle tillade sig at fremsætte følgende:

Aberg Forstrand strækker sig fra Torsmindegab ved Nisjum Fjord ca. 3 Mile mod Syd til Landsbhyen Houvig paa Holmslands Klit og ejes af Statsraad E. Møller, som imidlertid for ca. 20 Aar siden har bortarvefæstet den til de daværende Strandfogder og deres mandlige Afkom, saaledes at Kysten er delt i 37 saakaldte Strandlen, hver med sin Strandfoged (Arvefæster), som igen kan lade Venet overgaa til den af sit mandlige Afkom, som han bestemmer, derimod kan han ikke afhænde Arvefæsteretten paa anden Maade eller gøre denne til Genstand for Pantstætning, Arrest eller Beslag.

Arvefæsteren er berettiget til at anses som Strandfoged for sit Strandlen og forpligtet til sammen med Forstrandens øvrige